

Arrest

nr. 109 026 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 november 2011 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 29 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu afkomst. U werd op 16 juni 1983 geboren in Nyeri. U verklaart homoseksueel te zijn. U begon te beseffen dat u homo was toen u als 10-jarige vrouwenondergoed droeg en u als 11-jarige opgewonden raakte toen u masturbeerde met andere jongens. Vervolgens begon u de liefde te bedrijven met andere jongens uit uw klas. U had ook

seks met J. (...), een oudere leerling. In ruil gaf hij u bescherming. In 2000 werd u van school gestuurd omdat u seks had met P. (...). Uw moeder vond ook tijdschriften met homo-porno op uw kamer. Uw ganse familie was op de hoogte. Uw moeder en stiefvader berispten u, maar dachten dat u er nog uit zou groeien. Uw stiefvader overleed in 2001. Uw mannelijke partners bleven bij u thuis op bezoek komen. Daarom ging uw moeder in 2001 ergens anders gaan wonen. In 2002 leerde u J.K. (...) kennen. Jullie werden een koppel, maar hadden eerst nog geen seks. Van 2003 tot 2005 had u een relatie met J.M. (...). U kreeg samen met haar een zoon T. (...). U gebruikte deze relatie als dekmantel en wilde zo uw moeder tevreden stellen. Toen Juliet ontdekte dat u haar bedroog met een man, zette ze een punt achter de relatie. Sinds 2005 hebt u ook seks met uw partner J.K. (...). Jullie bleven sindsdien steeds elkaars enige partners. In 2005 begon u als ober te werken in een hotel. Uw homoseksuele vrienden kwamen u regelmatig bezoeken en dat wekte wrevel op. Uw baas vermoedde dat u ook homo was en daarom werd u ontslagen. Vervolgens richtte u samen met uw partner J. (...) en met W. (...) en J. (...), die ook een homo-koppel vormden, een bedrijfje op. Jullie verzorgden transport van groenten. Samen met uw partner James ging u regelmatig naar T. (...)’s, een homovriendelijke bar. Op 4 september 2011 waren u en uw 3 homoseksuele vrienden in een huurhuis in Old Joro Rock, op het platteland. Jullie huurden dit huis en waren daar tijdelijk voor jullie job. Plots vielen 4 onbekende mannen binnen. U was in de keuken en hoorde dat ze naar u vroegen. U vluchtte door het raam en hoorde gewerschoten. De volgende dag wilde u aangifte doen bij de politie. Ze zegden dat u later moest terugkeren omdat de commissaris er niet was. U hoorde ook dat uw 3 vrienden doodgeschoten waren. Vervolgens ging u naar de plaatselijke chef en liet hem een verklaring opstellen. Omdat u de politie vreesde besloot u onder te duiken bij een vriend Samuel. U besloot om uw land te verlaten. Op 9 november 2011 verliet u Kenia per vliegtuig. De volgende dag kwam u in België aan. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een brief van de lokale chef en een nota met een aangiftenummer neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, met name uw homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relatie met J.K. (...), niet aannemelijk maakt.

Om te beginnen moeten opmerkingen worden gemaakt bij uw beweerde homoseksuele relatie met J.K. (...). Over de aanvang van jullie relatie vertelt u het volgende: ‘feestje bij hem thuis, [...], ik benaderde hem, leerde hem kennen. Vroeg of hij een meisje had, hij zei dat hij geen interesse had, ik vroeg waarom, hij zei dat hij geïnteresseerd is in mannen, vertelde dat hij veel met andere jongens masturbeerde op school, ik zei, laat ons een vriendschap beginnen, zo begon het (gehoor CGVS, p.14,15). Vervolgens werd u gezegd dat u zelf verklaarde dat u uw geaardheid geheim hield omdat dit een taboe is (gehoor CGVS, p.5,6) en dat het raar is dat James dit wel zo openlijk zei tijdens jullie eerste gesprek. U antwoordt dat jullie toen alleen waren en dat u het initiatief nam: ‘ik vroeg of hij een meisje had en hij zei, neen want ik heb geen interesse, ik zei dat ik hetzelfde probleem had en vroeg of we geen partners konden worden’ (gehoor CGVS, p.14,15). Uw verklaringen over de aanvang van uw relatie met James komen niet erg aannemelijk over. Ten eerste komt uw relaas weinig doorleefd over. Dat mensen kortweg mekaar geaardheid zouden bevragen en vervolgens zouden besluiten om een relatie te beginnen, komt weinig doorleefd over. Ten tweede, zowel uit uw eigen verklaringen (gehoor CGVS, p. 3,5,6,11) als uit de informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) blijkt dat er in de Keniaanse maatschappij nog steeds een taboe rust op homoseksualiteit. Dat u en James bij een eerste ontmoeting direct en zonder veel omhaal te kennen zouden geven dat jullie op mannen vallen lijkt weinig aannemelijk, gegeven de homo-onvriendelijke context in Kenia. Het lijkt meer aannemelijk dat homo’s in dergelijke omgeving zeer omzichtig te werk zouden gaan om hun geaardheid te uiten en hun interesse in iemand van hetzelfde geslacht te tonen, aangezien hier heel wat mogelijke risico’s aan verbonden zijn.

Vervolgens slaagt u er niet voldoende in om uw relatie met James aannemelijk te maken. Uw verklaringen hierover zijn te summier en weinig doorleefd. U vertelt dat jullie sinds 2002 een relatie en liefdesgevoelens hadden, maar dat jullie pas sinds 2005 seks hadden. Van 2002 tot 2011 had u een relatie met James en in die periode hebt u geen andere mannelijke partners gehad. U vertelt ook

dat jullie bijna altijd samen waren (gehoor CGVS, p.8,14,15). Wanneer gevraagd werd om een bijzondere gebeurtenis vertellen, een anekdote, die tijdens jullie relatie is gebeurd, bijvoorbeeld een ruzie, een ongeval, een reis, speciale gebeurtenis, verjaardag, ... antwoordt u: 'we gingen samen naar een wildreservaat, we waren de nacht alleen in een huisje, dat was leuk, we hadden alleen ruzie over die vrouw waarmee ik samen was, maar we kwamen daar sterker uit. Gevraagd naar andere herinneringen, anekdotes, antwoordt u niets. Wanneer nogmaals gevraagd werd om iets te vertellen over bijzondere gebeurtenissen die tijdens jullie relatie hebben plaatsgevonden, herinneringen die u gelukkig hebben gemaakt of die u verdriet hebben gedaan en die u hebben getekend (sterfgeval, huwelijk, geboorte, ruzie, gemeenschappelijke aankoop, ontrouw, ongevallen, reizen, etc.) zegt u: enige reis heb ik gezegd, ook onze enige ruzie heb ik gezegd, hij was er op de begrafenis van mijn stiefvader. Op de vraag of dit alles is wat u wilde zeggen, zegt u 'niet op begrafenis van mijn vader, maar van mijn grootvader, hij was er als een vriend'. Wanneer tenslotte gevraagd werd of er nog dingen zijn die u zich herinnert, die je over je relatie wil zeggen en dat u uw tijd mag nemen om erover na te denken, zegt u dat jullie nooit zoveel uitgegaan zijn en dat de job veel van jullie vroeg (gehoor CGVS, p.16). Ondanks het feit dat er u 5 keer en in verschillende bewoordingen gevraagd werd om jullie relatie levendig te maken aan de hand van details, herinneringen, anekdotes weet u weinig te vertellen over jullie relatie. Uw relatie met James komt niet erg doorleefd over.

Daarnaast kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid. Op de vraag wanneer u beseftte dat u een homo was, antwoordde u dat u 10 jaar was toen uw tante u betrapte terwijl u vrouwenondergoed droeg (gehoor CGVS, p.3). Op de vraag om te praten over de ontdekking en bewustwording van uw homoseksualiteit stelt u dat u 11 jaar oud was en samen met de andere leerlingen catechese-les kreeg en leerde u hoe u zichzelf proper moest houden. Alle leerlingen raakten hun penis aan tijdens deze les. Na de les deden jullie dit ook in de badkamer en masturbeerden jullie. U voelde zich op dat moment aangetrokken tot de andere jongens. U vertelde dit aan enkele andere leerlingen en jullie begonnen samen te slapen. Jullie deden geen penetraties, maar wel andere dingen (gehoor CGVS, p.12,13). Uw verklaringen over uw ontdekking en bewustwording van uw homoseksuele geaardheid komen niet erg plausibel over. Ten eerste is het vreemd dat een 10-jarige zou concluderen dat hij homo is enkel omdat hij vrouwenondergoed draagt. Ten tweede is het, gegeven het taboe op homoseksualiteit in Kenia, weinig aannemelijk dat u op 11-jarige leeftijd uw homoseksuele gevoelens zomaar zou uiten aan medeleerlingen, dat uw medeleerlingen het geen probleem vonden en dat u vervolgens met meerdere medeleerlingen seksuele betrekkingen zou hebben (gehoor CGVS, p.12,13). Uw verklaringen over de ontdekking en beleving van uw geaardheid komen vreemd en weinig doorleefd over. U verklaart ook dat deze homoseksuele daden normaal waren in uw school en dat jullie iemand zochten om jullie te beschermen. Jullie vonden J. (...), een oudere leerling met wie jullie seks hadden in ruil voor bescherming. Op de vraag hoe jullie wisten dat J. (...) homo is, antwoordde u na 3 keer vragen dat hij zei dat hij wilde dat jullie hem pijpten in ruil voor bescherming. Op de vraag of het niet riskant is voor J. (...) om als leerling zomaar seks te vragen in ruil voor bescherming, ook als hij niet weet of die bewuste jongens homo zijn, zegt u dat hij zich dit kon permitteren omdat hij ouder is (gehoor CGVS, p.13). Opnieuw, dat J. (...) dergelijke zaken zomaar zou prijsgeven is zeer opmerkelijk gegeven het homo-onvriendelijke klimaat in Kenia.

Op de vraag of u kunt herkennen of iemand een homo is, zegt u: misschien aan iemands vorm, als iemand de vorm heeft van een vrouw, er meer uitziet als een vrouw dan een man, misschien aan iemands stem die vrouwelijk is (gehoor CGVS, p.13). Uw uitspraak dat u homo's kunt herkennen omdat ze er als een vrouw uitzien of als een vrouw praten, sluit aan bij de clichématige manier waarop in homo-onvriendelijke milieus naar homo's gekeken wordt. Het feit dat u homo's zelf zo percipieert doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Uw kennis over het homoseksuele milieu in Kenia is daarenboven beperkt. Op de vraag hoe men contact kan leggen met andere homo's, noemt u de bar Taco's, met een regenboog-vlag, in Kemadi straat in Nairobi. U stelde dat homo's elkaar in deze bar ontmoeten, dat u en James er ongeveer 1 keer per maand gingen en dat jullie elkaar daar konden kussen (gehoor CGVS, p.14,15). Naast deze bar kent u geen enkele andere ontmoetingsplaats voor homo's (gehoor CGVS, p.17,18). Er werd u gevraagd of u andere homoseksuelen in Kenia kent die net zoals u problemen gehad hebben wegens hun geaardheid. U zegt: 'ik ken geen andere personen, iedereen leefde op zichzelf, er zijn wel mensen die activist zijn maar die strijden voor aids en armoede'. Wanneer geïnsisteerd werd dat u toch iets moest weten, zegt u 'ik ken een ziekenhuis in het centrum dat mannen behandelt die ziek werden en aandoeningen hadden, maar nooit heeft iemand me info gegeven over één van deze organisaties'. Wanneer nogmaals gezegd werd dat u toch meer zou moeten weten, antwoordt u: 'neen, die bar was

geen open forum, niet dat je daar zomaar die zaak kunt bespreken, is gewoon een café' (gehoor CGVS, p. 18). Het is opmerkelijk dat u volgens uw verklaringen maandelijks naar deze homovriendelijke bar ging, maar dat u geen enkel voorbeeld kunt geven van andere homo's die problemen ondervonden wegens hun geaardheid en dat u geen namen van organisaties kent die opkomen voor homorechten. Nochtans blijkt uit informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) dat er meerdere homorechten-organisaties zijn in uw woonplaats Nairobi.

Verder vertoont u een gebrekkige kennis over de wetgeving betreffende homoseksualiteit in Kenia. U zegt dat er een nieuwe wet is in Kenia en dat er een referendum was. Wanneer gevraagd wordt wat die nieuwe wet inhoudt, zegt u dat dit strafwet sectie 162 is, dat ze het onnatuurlijk gedrag noemen en dat men voor homoseksuele daden een straf van 7 tot 14 jaar kan krijgen, en als het onder dwang is 21 jaar. Voor zware onfatsoenlijkheden kan men 5 jaar gevangenisstraf krijgen. U weet niet of deze nieuwe wet strenger of lakser dan vroeger is tegenover homo's (gehoor CGVS, p.18). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat strafcode sectie 162 al lang bestaat. In augustus 2010 werd, na een referendum, de nieuwe Keniaanse Grondwet goedgekeurd en bekrachtigd. Deze nieuwe wetgeving deed echter veel stof opwaaien in het homofobe kamp. Dit alles heeft te maken met de 'Bill of Rights' opgenomen in de nieuwe grondwet dat bijvoorbeeld in 'Chapter 27' het gelijkheidsprincipe en non-discriminatiebeginsel definieert. De grondwet bepaalt niet hoe mensen in de privésfeer met elkaar omgaan. Dergelijke kwesties worden bepaald in hoofdstuk 67 van het Wetboek van Strafrecht van Kenia. In secties 162-165 wordt seksueel gedrag met iemand van hetzelfde geslacht gecriminaliseerd, maar niet relaties met iemand van hetzelfde geslacht. Een opiniestuk van Amnesty International gedateerd 13 augustus 2010, onthalt de nieuwe, progressieve Grondwet met enthousiasme maar uit enige bezorgdheid omdat de wet : "...failure to explicitly include gender identity and sexual orientation in the prohibited grounds of discrimination in Article 27(4) of the Constitution." Van iemand die de wet citeert en zegt wat in de strafwet sectie 162 geschreven staat mag ook verwacht worden dat hij ook weet of de in 2010 gewijzigde grondwet repercussies voor homoseksuelen heeft, welke deze zijn en of dit al dan niet als een verbetering van de rechten voor homo's gezien kan worden. Het feit dat u hier telkens niet in slaagt, zorgt ervoor dat uw tentoon gespreide kennis eerder ingestudeerd dan doorleefd overkomt.

Ook uw kennis over het homoseksuele milieu in België is beperkt. Ondanks het feit dat u sinds november 2011 (gehoor CGVS, p.9), ofwel 1 jaar en 4 maanden, in België verblijft, kent u enkel het 'Rainbow house' waarnaar u na uw eerste interview verwezen werd. U kent geen andere ontmoetingsplaatsen voor homo's in België (gehoor CGVS, p.19). U ging 2 of 3 keer naar het 'Rainbow house', maar het laatste jaar bent u er niet meer geweest. U wil er niet meer heen gaan omdat u vreest dat ze er foto's zullen nemen, op internet zullen zetten en dat mensen in Kenia zo zullen zien dat u homo bent (gehoor CGVS, p.19). Hiermee overtuigt u niet. In Kenia kwamen uw homoseksuele partners bij u over de vloer, uw homoseksuele vrienden kwamen u in Kenia ook ophalen op uw werk, later richtte u in Kenia een bedrijf op met uw homoseksuele partner en 2 homoseksuele vrienden, u ging elke maand naar een homovriendelijke bar waar u kon kussen, u kocht homoporno op straat, samen met uw homoseksuele vrienden huurde u ook een huis in Kenia (gehoor CGVS, p.3,5,6,7,11,12,14,15). Dat u in uw land van herkomst dergelijk gedrag zou stellen, maar in België wel bang zou zijn om naar een **ontmoetingsplaats** voor homo's te gaan omdat u vreest dat er foto's genomen zouden worden die mensen in Kenia zouden zien, komt weinig aannemelijk over. Dat u enkel omwille van deze reden uzelf contacten met andere homo's in België zou ontzeggen, geeft ook een negatieve indicatie betreffende de geloofwaardigheid van uw voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Tenslotte vertoont uw relaas nog enkele opmerkelijkheden. U verklaart dat uw homoseksuele partners u thuis kwamen opzoeken, dat uw moeder wist dat jullie homo's waren en het samen deden en dat uw moeder daarom in 2001 verhuisde omdat ze dit niet meer kon verdragen. Sindsdien hebben jullie geen contact meer gehad (gehoor CGVS, p.3,4,12). Gegeven de homonvriendelijke context in Kenia en het taboe op homoseksualiteit in Kenia (gehoor CGVS, p.5,6) is het vreemd dat uw moeder zelf besloot om ergens anders te gaan wonen. Men zou in dergelijke context eerder verwachten dat u aan de deur gezet zou worden.

Verder legt u vreemde verklaringen af over uw relatie met J. (...) van 2003 tot 2005. U zegt dat u, tegen uw natuur in, een relatie had met deze vrouw om uw moeder gelukkig te maken, wat opmerkelijk is aangezien u en uw moeder in 2001 het contact verbroken en elkaar sindsdien niet meer zagen (gehoor CGVS, p. 4,9)

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relatie met J. (...). Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relatie met James.

Gezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Als uw homoseksuele geaardheid en homoseksuele relatie met James al geloofwaardig zou zijn, quod non, dan nog slaagt u er niet in de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Op 4 september 2011 waren u en uw 3 homoseksuele vrienden in een huurhuis in Old Joro Rock. Plots vielen 4 onbekende mannen binnen. Ze vermoordden uw 3 vrienden. U kon ontsnappen. U weet niet wie deze mannen zijn. In het verleden hebt u nooit problemen gehad met deze mensen. U denkt dat uw familie er misschien mee te maken heeft. U weet niet waarom zij plots op die dag in 2011 naar jullie kwamen en 3 van jullie zonder pardon vermoordden (gehoor CGVS, p.10,19). U weet niet wie uw aanvallers waren, waarom ze uw vrienden doodden en waarom ze uw vrienden doodden terwijl er in het verleden geen problemen waren.

U verklaart verder de politie te vrezen. U denkt dat ze de moord op uw vrienden in uw schoenen willen schuiven omdat ze u ervan verdenken homo te zijn (gehoor p.7,8,10). U slaagt er allerm minst in dit vermoeden hard te maken. In een verklaring die u aflegde bij de plaatselijke chieft staat dat u naar de politie geweest bent, dat de politie naar de plaats van de misdaad ging en dat er een onderzoek opgestart werd. Hieruit blijkt dat de politie de nodige stappen ondernomen heeft om deze zaak op te volgen. U legde een kopie van dit document neer bij het CGVS. Uw verklaringen voor het CGVS dat de politie de zaak niet wil onderzoeken en dat ze de moorden op uw vrienden in uw schoenen willen schuiven, zijn dan ook tegenstrijdig met het document dat u zelf voorlegde. U blijft vervolgens herhalen dat de politie u als schuldige wil aanduiden (gehoor CGVS, p.7,8,10), maar u slaagt er niet in omdat dit vermoeden hard te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: uw verklaring voor de plaatselijk chieft werd hierboven reeds besproken. Verder zegt u dat uw zussen in Kenia lastig gevallen worden wegens uw geaardheid. Ze legden klacht neer bij de politie en u geeft het referentienummer van hun klacht. Het louter opgeven van een referentienummer is echter nog geen bewijs voor het feit dat uw zussen echt aangifte gedaan zouden hebben bij de politie. Evenmin geeft dit referentienummer informatie over de inhoud van deze aangifte. Verder kunnen documenten enkel van waarde zijn als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit of reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van "Artikel 1 A 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen; Artikelen 48/3 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; manifeste beoordelingsfout”.

2.3. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. De Raad merkt vooreerst op dat het bewijs van identiteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het CGVS aan in Kenia over een geboortecertificaat, identiteitskaart en rijbewijs te hebben beschikt, maar dat “*Rijbewijs en IK gestolen [werden] op de dag van de aanval, en geboortecertificaat is bij mijn moeder*” (zie gehoor CVGS p. 9). Verzoeker blijft tot op heden in gebreke enig begin van bewijs van zijn identiteit neer te leggen zonder aan te tonen dat hij hiertoe in de onmogelijkheid is. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan, minstens zijn wil tot medewerking.

3.4. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op zijn homoseksualiteit. Verzoeker zou zijn land van herkomst zijn ontvlucht omdat op 4 september 2011 drie homoseksuele vrienden van verzoeker zouden zijn doodgeschoten door 4 onbekende mannen toen ze samen verbleven in een huurhuis op het platteland. Verzoeker zou zijn kunnen ontsnappen.

3.4.1. Wanneer de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst is, dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève,

2008, nr. 35). Indien stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, dan kan de geloofwaardigheid wel degelijk blijken uit de asielzoekers verklaringen betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 36). Een beweerde homoseksualiteit kan immers slechts aannemelijk worden geacht wanneer de asielzoeker blijkt geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht.

3.4.2. Uit het verhoor op het CGVS, en uit het verzoekschrift, kan blijken dat verzoeker een relaas naar voor schuift dat hij niet kan toelichten. Verzoeker kan niet overtuigen waar hij beweert dat hij als een tienjarige jongen al duidelijk wist dat hij aangetrokken was tot jongens en als elfjarige al bewust was van zijn homoseksualiteit en mastrubeerde met andere jongens (zie gehoor CGVS p. 3) van de school. Dit klemmt te meer nu verzoeker afkomstig is uit een land waar homoseksualiteit taboe is en onzichtbaar dient te blijven. Hoe dan ook indien verzoeker hierin gevolgd wordt dan kan verwacht worden dat een dergelijke uitzonderlijke vroegtijdige pre-adolescente seksuele rijpheid ook gepaard gaat met een navenante kennis. Echter kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers onbekendheid met de homoseksuele leefwereld in zijn land en zijn eigen omgeving, strijdig is met dit aangemeten profiel.

3.5. Voor zover verzoeker leeft in een homofob land waar homoseksualiteit verboden is en homoseksuelen door de hele samenleving gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden, tot het besef zou zijn gekomen dat hij homoseksueel is en vanaf 2002 gedurende 9 jaar een homoseksuele relatie met J.K. had, is het redelijk te verwachten dat verzoeker zich bewust is van de ernst en impact hiervan op zijn leven.

3.5.1. Indien verzoeker afwist van een nieuwe wet in Kenia en een referendum dan kan minstens verwacht worden dat hij naast dit theoretisch gegeven hiervan vooral de gevolgen voor homoseksuelen kent en of dit al dan niet als een verbetering van de rechten voor homo's gezien kan worden (zie gehoor CGVS p. 18). Dit is niet het geval wat te meer klemmt nu de nieuwe Keniaanse Grondwet veel stof deed opwaaien bij de homofobe gemeenschap (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Van een persoon die reeds 20 jaar lang op de hoogte is van zijn seksuele geaardheid kan logischerwijze verwacht worden dat het ontdekken en aanvaarden van zijn homoseksuele geaardheid ook gepaard gaat met een navenante kennis aangaande de homoleefwereld in zijn land, minstens op de hoogte te zijn van recente ontwikkelingen betreffende de strafbaarstelling van homoseksualiteit in zijn land van herkomst. Hierbij voegt zich nog de vaststelling dat verzoeker evenmin andere homo's kende in Kenia die problemen ondervonden omwille van hun geaardheid, noch organisaties kende die opkomen voor homorechten (zie gehoor CGVS p. 18) of aangesproken kunnen worden ingeval moeilijkheden.

Verzoekers onbekendheid met de homoseksuele leefwereld in zijn land en zijn eigen omgeving is ondermaats, strijdig met het door hem aangemeten profiel en getuigt eerder van een desinteresse en onverschilligheid in homoseksualiteit. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn "lage sociale afkomst" ter vergoelijking voor zijn beperkte kennis van de positie van homoseksuelen in Kenia, antwoordt de Raad dat ook van een persoon met bescheiden afkomst kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige vragen in verband met feiten die zijn seksuele geaardheid aanbelangen. Bovendien staan verzoekers inspanningen om naar Europa te komen lijnrecht op zijn nalatigheid in eigen land bescherming of steun te zoeken.

3.6. Voorts blijken verzoekers verklaringen bouté beweringen die geenszins kunnen worden geloofd (alle leerlingen zouden hun penis aanraken tijdens de catechese-les om te leren "hoe ze zichzelf proper moesten houden"). Voorts is niet aannemelijk dat, gegeven het taboe op homoseksualiteit in Kenia, verzoeker op 11-jarige leeftijd al bekend zou zijn met homo's, daarbij zijn homoseksuele gevoelens op vlotte wijze zou uiten aan medeleerlingen en met meerdere medeleerlingen seksuele betrekkingen zou hebben (zie gehoor CGVS, p.12,13). Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift bij deze verklaringen en *"bevestigt dat homosexualiteit wijd verspreid was op hun school en dat velen het onder elkaar deden"*. Verzoekers verklaringen zijn grove verzinsels.

3.7. Zelfs indien verzoeker meent dat hem geen clichématige benadering van homoseksualiteit kan worden toegeschreven omdat hij aangeeft dat *"bepaalde homo's eruit zien als vrouwen en zich als vrouwen gedragen en er ook zo uitzien, wat niet betekend dat alle homo's verwijfd zijn"*, dan nog blijft de vaststelling staande dat verzoeker zeer summiere en weinig doorleefde verklaringen aflegde met betrekking tot zijn 9 jaar durende relatie met J. terwijl ze bijna altijd samen waren (zie gehoor CGVS p.15). Toen verzoeker op het CGVS werd gevraagd naar bijzondere gebeurtenissen die hij en J. samen

hadden meegemaakt of bepaalde herinneringen die verzoeker gelukkig of verdrietig hebben gemaakt, kwam hij niet verder dan te verwijzen naar een reis die ze samen hadden gemaakt en naar het feit dat J. aanwezig zou zijn geweest op de begrafenis van verzoekers stiefvader/of grootvader en voorts *“Nooit zoveel uitgegaan, de job vroeg veel van ons”* (zie gehoor CGVS p.16). Bezwaarlijk kan hieruit een relatie blijken zodat verzoekers verklaringen beperkt blijven tot beweerde seksuele handelingen en onbezonnen clichés.

3.8. Ten slotte blijft verzoeker steken in vaagheden aangaande de feiten die de rechtstreekse aanleiding zijn geweest voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, met name de moord op 4 september 2011 van 3 homoseksuele vrienden die met verzoeker in een huurhuis verbleven. Verzoeker kon ontsnappen. Verzoeker bleef tijdens het gehoor op het CGVS zeer vaag over dit voorval, terwijl van verzoeker kan worden verwacht het voorval uitgebreid te kunnen toelichten zodat kan aangenomen worden dat deze feiten werkelijk hebben plaatsgevonden. Daarbij mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker zich wenst te beschermen tegen deze belagers en navenant informatie zoekt. Ook het verzoekschrift brengt geen elementen bij om de waarachtigheid van de feiten aan te tonen en beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en de hypothese *“Dat hij waarschijnlijk veel mensen tegen de borst had gestoot in Kenia, mensen die wisten dat verzoeker van mannen hield, reden waarom verzoeker zij een aanslag op zijn leven hebben beraamd en zijn vrienden hierbij waren gestorven”*. Aan de door verzoeker neerlegde bevestigingsbrief *“To whom it may concern”* kan geen geloof worden gehecht. Daargelaten dat dit stuk niet genummerd is en slechts een fotokopie betreft die makkelijk met knip- en plakwerk kan gefabriceerd worden, is de inhoud strijdig met verzoekers verklaringen dat hij niet gesteld heeft dat hij en zijn vrienden homo's waren (*“Ik zei dat die mensen ons ervan verdachten gay te zijn maar ik bekende niet, anders zou hij ons kunnen opsluiten”* CGVS-verhoor p. 7) en dat de politie de zaak niet wil onderzoeken en dat ze de moorden in zijn schoenen willen schuiven (zie gehoor CGVS, p.7,8,10). Dergelijke tegenstrijdigheden ondergraven verder de waarachtigheid van verzoekers verklaringen, zijn beweerde homoseksuele geaardheid en de feiten aan de basis van zijn vertrek uit Kenia. De Raad voegt hier nog aan toe dat documenten enkel van waarde zijn als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

3.9. Voorts onderneemt verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van het asielrelaas maakt verzoeker dan ook evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK